

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudců Mgr. Gabriely Bašné a Mgr. Milana Taubera ve věci

žalobci:

a) **Ing. J. Š.**, narozen dne ...,

b) **M. Š.**, narozena dne ...,

oba bytem: P. 1214/5, 5

oba zastoupeni advokátem Mgr. Michalem Mazlem, se sídlem
Vinohradská 938/37, 12000 Praha 2

proti
žalovanému:

Magistrát Hlavního města Prahy, IČ: 00064581,
se sídlem Mariánské náměstí 2, 11001 Praha 1

za účasti:

Ing. Štěpán Vydra, narozen dne 12. 7. 1978, bytem:
Mejstříkova 626/15, 14900 Praha 4

zastoupen advokátem JUDr. Radomilem Ondruchem, se
sídlím: Šafaříkova 22/371, 12000 Praha 2 – Vinohrady

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 3. 2014 č.j. MHMP 379968/2014,
sp. zn. S-MHMP 1334747/2013/SUP/Pd/Be,

takto:

- I. Žaloba se z a m í t á .
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoba na řízení zúčastněná nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Podanou žalobou se žalobci domáhají zrušení rozhodnutí označeného v záhlaví tohoto rozsudku, kterým žalovaný zamítl odvolání žalobců a potvrdil rozhodnutí Úřadu Městské části Praha 13 (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 15. 8. 2013 č. j. P13-26457/2013, sp. zn. VYS 33700/2012/JR, kterým správní orgán I. stupně vydal podle ustanovení § 129 odst. 2, 3 a § 111 až § 114 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění rozhodném (dále jen „stavební zákon“), k žádosti stavebníka Ing. Š. V., nar. ..., bytem M. 625/16, P. 4, dodatečné povolení změny rozestavěné stavby, a to rodinného domu na pozemku parc. číslo x v katastrálním území S., ulice P., P. 5 – Ř. (dále jen „předmětná stavba“).

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

2. Žalobci v podané žalobě zrekapitulovali předchozí průběh řízení před správními orgány a namítají, že vydané rozhodnutí je nicotné, přičemž řízení a následná rozhodnutí správního orgánu I. stupně a žalovaného nemají oporu ve spisové dokumentaci. Žalobci dále namítají, že rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné z důvodu nedostatečného odůvodnění rozhodnutí, jelikož se žalovaný nevypořádal s odvolacími námitkami žalobců, které se týkaly zastavěnosti stavební plochy a výpočtu této zastavěnosti; narušení zrakové pohody; absence povinnosti oznámit stavebnímu úřadu název a sídlo podnikatele, který bude předmětnou stavbu provádět podle ustanovení § 18c odst. 2 písm. b) vyhlášky č. 503/2006 Sb., o podrobnější úpravě územního rozhodování, územního opatření a stavebního řádu (dále jen „stavební vyhláška“); absence výroku o vymezení nezbytného staveniště podle ustanovení § 18c odst. 3 písm. b) stavební vyhlášky. Žalobci rovněž nesouhlasí s názorem žalovaného, že samotný fakt částečné realizace předmětné stavby vylučuje možnost jejího posouzení z hlediska územního rozhodnutí;

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

žalobci namítají, že se správní orgán I. stupně neseznámil dostatečně s obsahem předložené stavební dokumentace.

3. Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 9. 6. 2014 doručeném zdejšímu soudu dne 18. 6. 2014 nesouhlasil s žalobci tvrzenou nicotností napadeného rozhodnutí ani s námitkou žalobců ohledně nesprávnosti a nezákonnosti své argumentace. Uvedl, že se důsledně zabýval všemi námitkami uvedenými žalobci, a to jak ve vztahu předmětné stavby k výpočtu zastavěné plochy, tak i k posouzení vztahu předmětné stavby s urbanistickým a architektonickým charakterem k okolnímu prostředí. Ve zbytku odkazuje žalovaný na odůvodnění napadeného rozhodnutí.
4. Žalovaný navrhl soudu, aby žalobu zamítl.

III.

Obsah správního spisu

5. Správní orgán I. stupně vydal dne 3. 4. 2012 pod č. j. P13-18475/2012 (sp. zn. VYS 18407/2012/JR) oznámení zahájení řízení o odstranění předmětné stavby, pozval účastníky daného řízení k ústnímu jednání a poučil stavebníka o možnosti podat žádost o dodatečné povolení předmětné stavby, a to do 30. 6. 2012. Dne 28. 6. 2012 podal stavebník u správního orgánu I. stupně žádost o dodatečné povolení změny předmětné stavby (dále jen „předmětná žádost“) a současně požádal o prodloužení lhůty k předložení podkladů k dané žádosti. Správní orgán I. stupně vyzval stavebníka k doplnění předmětné žádosti dopisem č. j. P13-41808/2012 (sp. zn. VYS 33700/2012/JR) ze dne 22. 8. 2012, a to ve lhůtě do 31. 12. 2012. Předmětnou žádost stavebník doplnil podáním doručeným správnímu orgánu I. stupně dne 2. 1. 2013 a následně podáním ze dne 29. 1. 2013. Správní orgán I. stupně usnesením č. j. P13-07801/2013 (sp. zn. VYS 18407/2012/JR) ze dne 11. 2. 2013 přerušil řízení o odstranění předmětné stavby. Na základě odvolání žalobců žalovaný rozhodnutím č. j. MHMP 482741/2013 (sp. zn. S-MHMP 453209/2013/OST/Pd) ze dne 11. 6. 2013 v části usnesení správního orgánu I. stupně ze dne 11. 2. 2013 změnil a ve zbytku jej potvrdil; toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 26. 6. 2013. Rozhodnutím správního orgánu I. stupně č. j. P13-26457/2013 (sp. zn. VYS 33700/2012/JR) ze dne 15. 8. 2013 byla dodatečně povolena změna předmětné stavby, která obsahuje úpravu půdorysných rozměrů a zvětšení výšky rodinného domu, dispoziční změny, umístění sjezdu na komunikaci, změnu oplocení a nové rozvody plynu, terénní úpravy včetně opěrných zdí a prodloužení lhůty k dokončení předmětné stavby do 31. 12. 2015, a byly zamítnuty žalobci uplatněné námitky. V odůvodnění tohoto rozhodnutí správní orgán I. stupně mimo jiné uvedl, že dokumentace předmětné stavby byla upravena, aby byla v souladu s platnými předpisy a nenarušila charakter okolní zástavby, přičemž ji správní orgán I. stupně posoudil jako přijatelnou a korespondující s okolní zástavbou. Dále správní orgán I. stupně uvedl, že z důvodu „nadstandardních odstupových vzdáleností“ a s ohledem na výšku předmětné stavby nebyla požadována studie vlivu na proslunění bytu, denní osvětlení obytných místností a oslunění pozemku, neboť je jednoznačné, že požadavky dané vyhláškou č. 26/1999 Sb. HMP, Hlavního města Prahy o obecných technických

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

požadavcích na výstavbu v Hlavním městě Praze (dále jen „vyhláška OTHP“) ve vazbě na příslušné normy jsou splněny. Správní orgán I. stupně dále uvedl, že jelikož řízení o dodatečném povolení předmětné stavby se týká stavby již částečně realizované, tedy i umístěné, není možno pro předmětnou stavbu vydávat změnu územního rozhodnutí. Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podali žalobci včasné odvolání. Žalovaný vydal dne 21. 3. 2014 rozhodnutí č. j. MHMP 379968/2014 (sp. zn. S-MHMP 1334747/2013/SUP/Pd/Be, kterým odvolání zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil. K odvolací námitce žalobců ohledně nezapočtení plochy částečně zapuštěného suterénu do celkové podlažní plochy uvedl, že prostory suterénu předmětné stavby neslouží k hlavní funkci stavby (bydlení), plní doplňkovou funkci, a proto se toto podlaží do výpočtu hrubých podlažních ploch nezapočítává. K odvolací námitce žalobců, že neměl být do výpočtu plochy pozemku započten uměle navýšený terén a že mělo být kalkulováno s plochou předmětné stavby v suterénu, žalovaný odkázal na ustanovení čl. 3 odst. 1 písm. g) vyhlášky OTHP, v němž je vymezen pojem plochy pozemku zastavěného nadzemními stavbami, přičemž konstatoval, že se vychází z údajů o upraveném terénu a že nelze započítat plochu suterénu, když se nejedná o nadzemní stavbu. K odvolací námitce žalobců týkající se nesouladu předmětné stavby s urbanistickým a architektonickým charakterem okolního prostředí uvedl, že předmětná stavba se nevymyká z charakteru okolní zástavby rodinných domů. Žalovaný podrobně uvedl, proč nebyla vyžadována studie denního osvětlení ani proslunění. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí rovněž vypořádal s odvolací námitkou žalobců, že předmětná stavba nemůže být povolena, neboť není v souladu s platným územním rozhodnutím, a uvedl, že v řízení o dodatečném povolení stavby je jednou z podmínek soulad předmětné stavby se záměry územního plánování, zejména s územně plánovací dokumentací a s územním opatřením o stavební uzávěře nebo asanaci území s tím, že předmětná stavba byla již částečně realizována a umístěna, a proto není možné pro tuto stavbu vydávat změnu územního rozhodnutí; institut dodatečného povolení stavby má účinky změny územního rozhodnutí. K odvolací námitce žalobců, že výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně neobsahuje název a sídlo stavebního podnikatele, který bude předmětnou stavbu provádět, žalovaný uvedl, že se v daném případě nejedná o stavební povolení, ale o povolení dodatečné, které bylo vydáno v souladu s ustanoveními § 68 a § 68 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění rozhodném (dále jen „správní řád“) s tím, že údaje o tomto podnikateli jsou v rozhodnutí správního orgánu I. stupně uvedeny. Žalobou napadené rozhodnutí nabylo právní moci dne 8. 4. 2014. Dne 8. 9. 2014 byl doručen Ministerstvu pro místní rozvoj podnět k provedení přezkumného řízení podle ustanovení § 94 a násl. správního řádu ve věci napadeného rozhodnutí podaný žalobci. Ministerstvo pro místní rozvoj vydalo dne 3. 12. 2014 sdělení k podnětu k provedení přezkumného řízení č. j. MMR-31208/2014-83/2413. V tomto sdělení se Ministerstvo pro místní rozvoj detailně zabývalo všemi žalobci uplatněnými námitkami, které z větší části korespondují s odvolacími námitkami proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně a došlo k závěru, že nejsou splněny podmínky pro zahájení, resp. provedení přezkumného řízení ve věci napadeného rozhodnutí.

IV.

Posouzení žaloby

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

6. Soud ve věci rozhodl bez nařízení ústního jednání, když účastníci s takovým postupem souhlasili v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“).
7. Na základě podané žaloby přezkoumal Městský soud v Praze napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobci uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s.ř.s.).
8. Žaloba není důvodná.
9. Soud se předně zabýval tvrzenou nicotností a nepřezkoumatelností rozhodnutí žalovaného, protože tato vada by vylučovala jeho další věcný přezkum.
10. Dle ustanovení § 77 správního řádu je nicotné takové rozhodnutí, k jehož vydání nebyl správní orgán vůbec věcně příslušný; to neplatí, pokud je vydal správní orgán nadřízený věcně příslušnému správnímu orgánu. Nicotné je dále rozhodnutí, které trpí vadami, jež je činí zjevně vnitřně rozporným nebo právně či fakticky neuskutečnitelným, anebo jinými vadami, pro něž je nelze vůbec považovat za rozhodnutí správního orgánu.
11. Jak vyplývá z nálezu Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 1463/09 ze dne 15. 11. 2010: *„Nicotným je správní akt, který trpí natolik intenzivními vadami, které mají za následek, že ve skutečnosti správní akt vůbec nevznikl, v důsledku čehož z něho pro adresáty nevyplyvají žádná práva a povinnosti. Tyto vady jsou natolik závažné, že působí faktickou neexistenci samotného správního aktu. V posuzované věci v tomto ohledu nevznikly pochybnosti, o kterých účastnících bylo v předmětném správním řízení rozhodováno.“* A dále lze citovat usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 30 Cdo 1200/2014 ze dne 23. 9. 2014: *„Obecné soudy jsou oprávněny mimo rámec správního soudnictví zkoumat správní akty zásadně jen se zřetelem k tomu, zda se jedná o akty nicotné (nulitní neboli paakty) - tedy o akty, jejichž vady jsou tak závažné, že se neuplatňuje presumpce jejich správnosti. Takové akty nevyvolávají právní účinky a od počátku se na ně pohlíží jako na akty neexistující. Legislativní vymezení vad, jež činí správní akt nicotným, tehdejší československé právo neobsahovalo a neobsahuje je ostatně ani dnešní české právo (nicotnost rozhodnutí vymezuje až v § 77 zákon č. 500/2004 Sb., správní řád). Právní teorií a soudní praxí je pokládán za nicotný správní akt vydaný k tomu (?absolutně?) nepřislušným orgánem, přičemž za takový se obecně pokládá správní orgán, který podle svého zákonného vymezení není oprávněn (není v jeho pravomoci) o určité věci rozhodnout, buď proto, že tato pravomoc byla právním řádem udělena výhradně jinému orgánu (soudnímu nebo správnímu), nebo proto, že nebyla výslovně přiznána ani jemu, ani jinému orgánu. Nicotnost v uvedeném smyslu je přičítána zejména správnímu aktu vydanému tzv. absolutně věcně nepřislušným orgánem, to jest orgánem, do jehož kompetence věc z hlediska kategorizace správních úřadů nespadá. Oproti tomu s vadou spočívající v nedostatku funkční (instanční) příslušnosti správního orgánu v poměrech, kdy o věci rozhodl v prvním stupni funkčně nepřislušný orgán vyššího stupně, není nicotnost správního aktu spojována.“*
12. Žalobou napadené rozhodnutí není nicotné. Ze žalobou napadeného rozhodnutí je zřejmé, že splňuje zákonné podmínky pro rozhodnutí v souladu s ustanovením § 67 a násl. správního řádu, netrpí takovými vadami, aby bylo možné jej prohlásit za nicotné; napadené rozhodnutí vydal příslušný správní orgán, rozhodnutí má náležitosti stanovené v ustanovení § 68 správního řádu, rozhodnutí netrpí vadami, jež je činí zjevně vnitřně rozporným nebo právně či fakticky neuskutečnitelným, ani netrpí jinými vadami, pro něž je nelze vůbec považovat za rozhodnutí správního orgánu. Soud pro úplnost dodává, že

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

součástí spisu je žádost stavebníka o dodatečné stavební povolení ze dne 11. 6. 2012, doručená správnímu orgánu I. stupně dne 28. 6. 2012, a tudíž žalobní námitka ohledně absence žádosti o dodatečné stavební povolení a s tím související následná nicotnost napadeného rozhodnutí, není důvodná.

13. Nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí spočívá dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, přičemž nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost předchází případné nepřezkoumatelnosti pro nedostatek jeho důvodů; důvody rozhodnutí lze zkoumat toliko u rozhodnutí srozumitelných (srov. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 11. 4. 2006, č. j. 31Ca 39/2005-70, č. 1282/2007 Sb. NSS).
14. Rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, jestliže z jeho odůvodnění není seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti tvrzené účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů. Rozhodnutí, jehož odůvodnění obsahuje toliko obecný odkaz na to, že napadené rozhodnutí bylo přezkoumáno a jeho důvody shledány správnými, je nepřezkoumatelné, neboť důvody, o něž se výrok opírá, zcela chybějí (rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 26. 2. 1993, č. j. 6A 48/92-23, publ. pod č. 27/1994 v SpP).
15. Soud předně uvádí, že s ohledem na zásadu jednotnosti správního řízení je nutné rozhodnutí I. stupně i rozhodnutí žalovaného posuzovat jako celek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2013, č. j. 6 Ads 134/2012-47). Samostatně proto není chybou, pokud se žalovaný ztotožní se závěry správního orgánu I. stupně. Nebylo by totiž racionální, aby se správní orgány v různých fázích řízení, pokud nedošlo k posunu jejich stanoviska, musely opětovně zabývat týmiž námitkami, na které již jednou poskytly odpověď.
16. Soud shledal, že žalobci po celou dobu správního řízení vznášejí totožné námitky. Žalovaný se velmi podrobně vypořádal se všemi odvolacími námitkami žalobců. Lze konstatovat, že ze správních rozhodnutí v jejich vzájemném kontextu vyplývají odpovědi na všechny jednotlivé námitky žalobců. Rozhodnutí proto nejsou nepřezkoumatelná a soud mohl přistoupit k věcnému hodnocení žalobních námitek.
17. Soud předepisuje, že se námitkami žalobců, z důvodu jejich opětovného uplatňování po celou dobu řízení před správními orgány, zabýval v kontextu zásady, že povinnost řádného odůvodnění rozhodnutí nelze mechanicky ztotožňovat s povinností poskytnout podrobnou odpověď na každý jednotlivý v žalobě uplatněný argument. Podstatné je posouzení jádra případu a poskytnutí odpovědi na základní námitky, které v sobě mohou v některých případech konzumovat i odpověď na námitky dílčí a související (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2013, č. j. 7 As 79/2012-54; ze dne 29. 8. 2013, č. j. 7 As 182/2012-58; ze dne 19. 2. 2014, č. j. 1 Afs 88/2013-66).
18. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Azs 92/2005-58 ze dne 20. 12. 2005: „(I.) Ličení skutkových okolností v žalobě proti rozhodnutí správního orgánu nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých „obvyklých“ nezákonností, k nimž při vyřizování věci určitého druhu může docházet, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem. (II.) Žalobce je též povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. (III.) Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Pokud žalobce odkazuje na okolnosti, jež jsou popsány či jinak zachyceny ve správním či soudním spise, nemůže se jednat o pouhý obecný, typový odkaz na spis či jeho část, nýbrž o odkaz na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu zachycené, a to tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obdobné povahy a aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje žalobce za základ jím tvrzené nezákonnosti.“ Dále lze citovat rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 7 Afs 104/2004-54 ze dne 23. 6. 2005, dle kterého: „Pro řízení o přezkoumání správního rozhodnutí soudem platí dispoziční zásada [§ 71 odst. 1 písm. d) a § 75 odst. 2 věta první s. ř. s.], a proto obsah a kvalita žaloby v podstatě předurčují obsah a kvalitu rozhodnutí soudu. Neuvedla-li žalobkyně skutečnosti, kterými by zpochybňovala dodržení zákonných podmínek pro použití pomůcek při stanovení základu daně a daně, musel hodnotit krajský soud napadené správní rozhodnutí komplexně a nelze mu tedy vytýkat, že se k takovým skutečnostem nijak nevyjádřil.“

19. Soud k námitce žalobců ohledně špatného výpočtu zastavěné plochy, resp. rozporu ohledně mezi

údaji o zastavěné ploše stavebního pozemku v rozhodnutí o dodatečném povolení stavby ze dne 15. 3. 2013 vydané správním orgánem I. stupně a projektové dokumentaci uvádí, že se jedná o zřejmou nesprávnost; žalobci tuto skutečnost navíc v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně vůbec neuváděli. Námitku ohledně špatného výpočtu zastavěné plochy pozemku žalobci uplatňovali opakovaně v rámci správního řízení a správní orgány obou stupňů se s touto námitkou dle názoru soudu vypořádaly dostatečně. Pro úplnost lze dodat, že i kdyby žalovaný přistoupil na argumentaci žalobců ohledně výpočtu zastavěné plochy, ani tak by tato nepředstavovala více než 30% plochy pozemku, tedy by nepřekračovala přípustnou míru stanovenou v ustanovení čl. 50 odst. 12 vyhlášky OTTP. Tato námitka tedy není důvodná.

20. Další žalobní námitkou bylo tvrzené narušení zrakové pohody, resp. pohody bydlení, přičemž žalobci v žalobě toto tvrzení blíže nerozvedli, omezili se toliko na obecné konstatování. Soud pro úplnost dodává, že v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně žalobci nenamítali snížení „pohody bydlení“, ale snížení „zrakové pohody.“ Soud k tomuto uvádí, že žalovaný se v napadeném rozhodnutí velmi obsírně zabýval námitkou ohledně snížení zrakové pohody z hlediska technických norem i vyhlášky OTTP a tuto odvolací námitku vyvrátil; soud se s argumentací žalovaného zcela ztotožňuje a tuto žalobní námitku považuje za neodůvodněnou.

21. Žalobci dále namítají, že napadené rozhodnutí neobsahuje název a sídlo stavebního podnikatele, který stavbu provede, podle ustanovení § 18c odst. 2 písm. b) stavební vyhlášky. Soud konstatuje, že ustanovení § 18c odst. 2 písm. b) stavební vyhlášky se je nutno přiměřeně použít i na rozhodnutí o dodatečném povolení stavby. V posuzovaném případě ovšem tvrzená absence označení stavebního podnikatele nemá oporu ve správním spise, neboť v podmínce pro dokončení stavby číslo 2 na straně 1 rozhodnutí správního orgánu I. stupně je stanoveno, že stavba bude dokončena stavebním podnikatelem, a na straně 4 rozhodnutí správního orgánu I. stupně je jako jeden z dokladů předložených k řízení uveden doklad „oprávnění stavebního podnikatele EMV

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

s.r.o., IČ: 480 38 792,“ z čehož lze dovolit, který stavební podnikatel předmětnou stavbu provede. Absence identifikace stavebního podnikatele, který stavbu provede, v podmínkách pro dokončení stavby nezpůsobuje nezákonnost nebo nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Soud tedy i tuto žalobní námitku má za nedůvodnou.

22. Žalobní námitku ohledně absence vymezení nezbytného staveniště podle ustanovení § 18c odst. 3 písm. b) stavební vyhlášky má soud rovněž za nedůvodnou. Toto ustanovení stanoví, že *stavební povolení dále obsahuje podmínky, v nichž se podle potřeby stanoví (...) vymezení nezbytného rozsahu staveniště*. Vzhledem k formulaci tohoto ustanovení má soud za to, že vymezení nezbytného rozsahu staveniště není obligatorní náležitostí stavebního povolení. Z rozhodnutí správního orgánu I. stupně je zřejmé, že stavba bude umístěna na pozemku parcelní číslo x v katastrálním území S., ul. P., P. 5 – Ř. Z uvedeného tedy vyplývá rovněž vymezení staveniště. Absence explicitního vymezení nezbytného rozsahu staveniště v rozhodnutí správního orgánu I. stupně nezpůsobuje nezákonnost nebo nepřezkoumatelnost rozhodnutí.

23. Žalobní námitka ohledně absence územního rozhodnutí u předmětné stavby rovněž není důvodná. Jak vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 5 As 48/2015-43 ze dne 21. 4. 2016: „Územní rozhodnutí není záměrem územního plánování ve smyslu § 129 odst. 2 písm. a) stavebního zákona z roku 2006 Sb. ve znění účinném do 31. 12. 2012. To však neznamená, že v řízení o dodatečném povolení stavby lze od dříve vydaného územního rozhodnutí a podmínek v něm zakotvených zcela odhlédnout.“ Dle ustanovení § 129 odst. 2 stavebního zákona, ve znění platném a účinném do 31. 12. 2012, tedy ve znění platném době zahájení řízení o žádosti o dodatečné povolení předmětné stavby, „lze stavbu provedenou nebo prováděnou bez rozhodnutí nebo opatření stavebního úřadu dodatečně povolit, pokud stavebník nebo její vlastník prokáže, že:

a) není umístěna v rozporu se záměry územního plánování, zejména s územně plánovací dokumentací a s územním opatřením o stavební uzávěře nebo s územním opatřením o asanaci území,

b) není prováděna či provedena na pozemku, kde to zvláštní právní předpis zakazuje nebo omezuje,

c) není v rozporu s obecnými požadavky na výstavbu nebo s veřejným zájmem chráněným zvláštním právním předpisem.

Dle ustanovení § 129 odst. 3 stavebního zákona, ve znění platném a účinném do 31. 12. 2012: „U stavby prováděné či provedené bez rozhodnutí nebo opatření stavebního úřadu vyžadovaného tímto zákonem anebo v rozporu s ním, stavební úřad zahájí řízení o jejím odstranění. Pokud půjde o stavbu uvedenou v [odstavci 2](#), stavebník nebo vlastník požádá o její dodatečné povolení a předloží podklady ve stejném rozsahu jako k žádosti o stavební povolení, stavební úřad přeruší řízení o odstranění stavby a vede řízení o podané žádosti; v tomto řízení postupuje podle [§ 111 až 115](#). Bude-li stavba dodatečně povolena, řízení o odstranění stavby zastaví.“

Teprve novelou provedenou zákonem č. 350/2012 Sb. účinnou od 1. 1. 2013 bylo změněno mimo jiné ustanovení § 129 odst. 2 a 3 stavebního zákona tak, že stavebník nebo vlastník stavby prováděné nebo provedené bez rozhodnutí nebo opatření nebo jiného úkonu vyžadovaného stavebním zákonem nebo v rozporu s ním je povinen též prokázat, že taková stavba není umístěna v rozporu s předchozími rozhodnutími o území, přičemž

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

stavební úřad v řízení o dodatečném povolení stavby postupuje přiměřeně podle ustanovení § 90 a § 110 až § 115 stavebního zákona. Zmíněná novela rovněž nově stanovila, že na uplatnění námitek účastníků řízení o dodatečném povolení stavby se obdobně použije ustanovení o uplatnění námitek v územním a stavebním řízení. Výše zmíněné námitky by tedy byly relevantní jen pokud by je předmětné řízení bylo zahájeno po 31. 12. 2012, neboť dle čl. II bodu 14 zákona č. 350/2012 Sb.: „*Správní řízení, která nebyla pravomocně skončena přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, se dokončí podle dosavadních právních předpisů, s výjimkou*

a) stavebních řízení neukončených v prvním stupni, která se týkají staveb, u nichž podle nové právní úpravy postačí ohlášení; na takové stavby se hledí jako na ohlášené podle tohoto zákona, za ohlášení se v tomto případě považuje žádost o vydání stavebního povolení a za den ohlášení den nabytí účinnosti tohoto zákona,

b) řízení o správním deliktu spáchaném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, pokud nová právní úprava je pro obviněného příznivější.

Předmětné řízení však bylo zahájeno doručením žádosti o dodatečné povolení stavby dne 28. 6. 2012, a proto se žádost posuzuje podle právních předpisů platných a účinných ke dni podání žádosti. Soud se tedy ztotožňuje s odůvodněním napadeného rozhodnutí, kde žalovaný uvádí, že přezkum souladu dodatečného povolení stavby s předchozím územním rozhodnutím se neprováděl. Správní orgán I. stupně v rozhodnutí uvedl, že předmětná stavba není v rozporu s územním plánem, není prováděna na pozemku, kde to zvláštní právní předpis zakazuje nebo omezuje a není v rozporu s obecnými požadavky na výstavbu, a tedy předmětnou stavbu lze dodatečně povolit. Tato žalobní námitka tedy není důvodná.

24. Žalobci rovněž namítali, že v projektové dokumentaci je uvedeno, že předmětná stavba nevyžaduje terénní úpravy, zatímco správní orgán I. stupně v rozhodnutí o dodatečném povolení stavby uvádí, že součástí změny stavby jsou „terénní úpravy včetně opěrných zdí.“ Soud konstatuje, že tuto námitku žalobci neuplatnili v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Soud z projektové dokumentace, která je součástí správního spisu, zjistil, že v části B projektové dokumentace – Souhrnné technické zprávě – je na straně 3 uvedeno, „*Terénní úpravy – svahování bude upraveno tak, aby výška zdi byla max. 2500mm...*“ Je tedy zřejmé, že se správní orgán I. stupně řádně a dostatečně seznámil s obsahem stavebníkem předložené dokumentace, a tuto žalobní námitku má soud za nedůvodnou.

V.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

25. Lze tak uzavřít, že žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a judikaturou soudů, soud ve správních řízeních neshledal ani procesní pochybení, která by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, proto soud nedůvodnou žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
26. Výrok o nákladech řízení pod bodem II. rozhodnutí je odůvodněn § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobci nebyli ve věci samé úspěšní a úspěšnému žalovanému prokazatelné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevznikly.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

27. O nákladech řízení osoby zúčastněné na řízení rozhodl soud dle § 60 odst. 5 s. ř. s. tak, že nemá právo na náhradu nákladů řízení, protože jí nebyla uložena soudem žádná povinnost a soud ani neshledal žádné důvody zvláštního zřetele hodné.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 11. května 2018

JUDr. Eva Pechová
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.